

РЕШЕНИЕ

№ 548

гр. София, 12.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-3, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Венета Цветкова

при участието на секретаря Румяна Люб. Аврамова
като разгледа докладваното от Венета Цветкова Търговско дело № 20231100900762 по описа за 2023 година

Ищецът „Д.-Д“ ЕООД с ЕИК ***** е предявил иск срещу "М.Е. Д." ЕООД с ЕИК *****, като твърди че сключеният между страните договор за покупко – продажба на описаните в исковата молба 9 броя недвижими имоти и вещни права е нищожен, поради неговата привидност от вида на абсолютна симулация. Сочи, че страните въобще не са целели и желали настъпване на вещно-правния прехвърлителен ефект от разпоредителната сделка, като нито е заплащана цената по договора, нито е уговорено разсрочено плащане на същата. Сочи, че страните непосредствено преди сделката са подписали обратно писмо с цел разкриване нейната симулативност.

Ответникът „М.Е. Д.“ ЕООД, ЕИК: ***** оспорва иска. Сочи, че обективираният в нот. акт № 97, том 1, рег. № 767, н.д. № 89 от 26.02.2014 г. договор за покупко-продажба действително е сключен, както и е настъпил и вещно – транслативният ефект на сделката. Възражава законен представител или нарочно упълномощено от ответника лице да е подписало обратно писмо, с което страните да са уговорили, че не желаят настъпването на последиците по договора за покупко-продажба и оспорва представения от ищеца в препис документ, тъй като не е подписан от управителя на „М.Е. Д.“ ЕООД, нито пък управителят е упълномощавал трето лице /адв. Стойновски/, което да стори това от негово име. Според ответника, последиците по сделката за покупко-продажба на имотите са целени и желани от страните, както са посочени в нотариалния акт от 26.02.2014 г., а задълженията по договора – изпълнени и цената – платена от купувача. Прави възражение и за изтекла погасителна давност, с твърдения, че правото на ищеца да иска разваляне на договора е погасено.

Предявен е иск по чл. 124 ГПК, вр. чл. 26, ал. 2, пр. 5, вр. чл. 17, ал. 1 ЗЗД за установяване по отношение на ответника нищожността на договор за покупко-продажба, обективиран в нотариален акт № 97, т. 1, рег. № 767, н.д. № 89 от 26.02.2014 г. на нотариус Й.Л., вписан в регистъра на Нотариалната камара под № 263 и с район на действие - Софийски районен съд, поради неговата привидност.

При тези твърдения на страните, в тежест на ищеца е да докаже фактите, на които основава твърденията си за нищожност на сделката за покупко- продажба – действителната воля на страните по сделката /с допустими доказателствени средства/ и разкриване на симулацията. Ответникът носи тежест да докаже възраженията си – действителност на договора за покупко – продажба, неавтентичност на представеното обратно писмо.

На първо място, следва да се отбележи, че няма основание за отмяна на дадения ход по същество на спора, съобразно искането по молбата на ищеца от 25.03.2024 година. Действително, за първото по делото открито съдебно заседание, ищецът е уведомен на посочения от него адрес за получаване на съобщения, като не е спазен срокът по чл. 56, ал. 3 ГПК. В това заседание и именно поради тази причина, ход на делото не е даден и същото е отложено за друга дата. Според установената съдебна практика, обективирана напр. в РЕШЕНИЕ № 134 ОТ 28.10.2014 Г. ПО ГР. Д. № 1093/2014 Г., Г. К., II Г.О. НА ВКС, съгласно чл. 56, ал. 2 ГПК страните, които са редовно призовани, при отлагане на делото не се призовават за следващото заседание, когато датата му е обявена в заседанието, а чл. 56, ал. 3 ГПК предвижда, че призоваването се извършва най-късно една седмица преди заседанието. Според ВКС, съпоставката на двете разпоредби налага извод, че законодателят прави разграничение между понятията "редовно" (по смисъла на чл. 56, ал. 2 ГПК) и своевременно (по смисъла на чл. 56, ал. 3 ГПК) призоваване от което разграничение пък следва извод, че спазването или неспазването на срока по чл. 56, ал. 3 ГПК няма отношение към преценката дали съответната страна е призована "редовно", която преценка е изцяло въз основа на това дали при връчването на призовката са спазени правилата, установени в раздел I "Съобщения" на Глава Шеста от ГПК.

В случая, за заседанието на 12.02.2024 година, ищецът е призован, със съобщение, получено на посочения в молбата от 24.04.2023 година адрес за призоваване, което е видно и от подадената от него преди заседанието молба от 09.02.2024 година, с изразено становище по доказателствата и проекта за доклад по определението от 22.01.2024 година. На следващо място, в заседанието от 18.03.2024 година ищецът е надлежно представляван от упълномощения процесуален представител, но в посоченото заседание последният не е възразил по даване ход на делото, извършените в предходно съдебно заседание процесуални действия /вкл. по приемане на съдебно-счетоводната експертиза/ или невъзможността да осъществи конкретни свои процесуални права, нито пък е направил искане за повторно изслушване на вещото лице или поставяне на допълнителни задачи към експерта – счетоводител, каквито са формулирани едва с молбата от 25.03.2024 година.

Видно от Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №97, том I, рег. №767, дело №89 от 2014 г. от 26.02.2014 година, Д.-Д ЕООД е продало на М.Е. Д. ЕООД

следните недвижими имоти, собственост на дружеството продавач, *описани в представения документ* като Апартамент №2 кв. Витоша, ул. *****, с обща площ 165,43 кв. м.; Портiererско жилище, кв. Витоша, ул. *****, с обща площ 42,03 кв. м.; Поземлен имот с идентификатор 68134.2016.3329, ул. Околовръстен път, местност Саите с площ на имота 10 355,00 кв. м.; Поземлен имот с идентификатор 68134.2046.3331, ул. Околовръстен път, местност Саите с площ на имота 132,00 кв. м.; Поземлен имот с идентификатор 68134.6723.1740, ул. Околовръстен път, местност Саите с площ на имота 963,00 кв. м.; Поземлен имот с идентификатор 68134.6723.1739, ул. Околовръстен път, местност Саите с площ на имота 1 168,00 кв. м.; Поземлен имот с идентификатор 68134.6723.1735, ул. Околовръстен път, местност Саите с площ на имота 975,00 кв. м. срещу заплащане на обща продажна цена в размер на 900 000 лева без ДДС, дължима, съобразно договореното в срок от три дни, считано от 26.02.2014 г.

По делото е представено споразумение за прихващане и заместване в дълг от 28.02.2014 година /л. 180 от делото, приет като доказателство с определение 546 от 09.02.2024 година/, по силата на което Д. - Д ЕООД, М.Е. Д. ЕООД и неучастващо по делото лице - Д.Б.Д. СА – чуждестранно дружество, са се съгласили, че ответникът дължи на ищеца сумата от 1 074 593.31 лева по процесния Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 97, а ищецът от своя страна, дължи на чуждестранното юридическо лице сумата от 1 014 646.31 лева, поради което ответникът е встъпил в дълга на ищеца до размера от 1 014 646.31 лева, от който последният се е освободил, съответно. Страните са се съгласили и че след встъпването в дълга, остава дължима сумата от 59 947 лева по процесния договор за покупко- продажба. Документът не е оспорен, вкл. по реда на чл. 193 ГПК.

По делото е представен и препис от документ от 26.02.2014 година, наименован „обратно писмо“, подписан от името на двете дружества, в който продавачът и купувачът по описания по-горе договор за покупко – продажба са направили волеизявления, че договорът за продажба, описан по-горе, е симулативен, сключен само с оглед избягване възможността кредиторите на продавача Д. Д ЕООД да могат да се удовлетворят от стойността на имотите, като страните не желаят настъпване на правните му последици – преминаване на собствеността върху описаните недвижими имоти и изявленията в този смисъл на страните са симулативни.

Представеният документ, с оглед съдържанието си и обективизираната в него воля на страните е съставен, за да служи за разкриване на пълна симулация на сделката и поради това има характер на обратно писмо, съставен нарочно, за пълно и директно разкриване на симулацията, която в конкретната хипотеза е абсолютна. Следователно, по аргумент от чл. 165, ал. 2, вр. чл. 164, ал. 1, т. 6, вр. ал. 2 ГПК, свидетелски показания за разкриване симулативността на сделката по принцип са недопустими.

Документът, на следващо място, е оспорен от ответника по реда на чл. 193 от ГПК в частта досежно неговата автентичност и по-конкретно – относно подписа, положен от името на В.Т., в качеството му на управител на ответното дружество и с твърдения, че документът не е подписан от името на ответното дружество от това лице, в качеството на управител. В

приложение на разпоредбата на чл. 193, ал. 3 ГПК, тежестта на установяване истинността на документа в този случай е възложена на ответника.

По искане на тази страна и за установяване неавтентичността на документа посредством СГЕ, обаче, ищецът е бил задължен да представи оригинала на документа по реда на чл. 183 ГПК, в изпълнение на което задължение той е представил нотариално заверен препис от документа, който на основание чл. 569, т. 2 /чл. 40 ЗННД/, вр. чл. 591, ал. 1 ГПК има характер на официално заверен препис и доказателствена сила по смисъла на чл. 183 ГПК, поради което и неприложима е хипотезата за изключване на документа от доказателствата по делото по реда на чл. 183, ал. 1, изречение второ ГПК.

Поради това, основният проблем в конкретната хипотеза е дали преписът позволява да се направи проверка на автентичността на подписа на лицето, в съответствие с оспорването, направено от ответника. В тази насока, съдът споделя разрешението, възприето в РЕШЕНИЕ № 91 ОТ 01.04.2015 Г. ПО ГР. Д. № 5960/2014 Г., Г. К., IV Г. О. НА ВКС. Според посоченото от касационната инстанция, според [чл. 193, ал. 3, изр. първо ГПК](#), тежестта за оспорване на частен документ се носи от страната, която го оспорва, когато документът от външна страна е подписан от нея и като такъв разполага с формална доказателствена сила по смисъла на [чл. 180 ГПК](#). Това правило обаче, ВКС намира да е неприложимо тогава, когато оригиналът на документа не може да бъде представен от страната, която се позовава на него, по извинителни за нея по смисъла на [чл. 165, ал. 1 ГПК](#) причини. Законово установената с тази норма възможност за тази страна да установява със свидетелски показания съглашения, в които участва и чиято допустимост принципно е изключена с разпоредбата на [чл. 164, ал. 1, т. 5 ГПК](#), позволява да се приеме, че при оспорване автентичността на частен диспозитивен документ, чийто оригинал е загубен или унищожен, доказателствената тежест да установи съдържащите с в него благоприятни факти се носи от страната, която се е лишила от него. ВКС приема също така, че е налице мълчаливо извършеното от законодателя разместване на установените в [чл. 193, ал. 3 ГПК](#) правила за разпределение на доказателствената тежест, което произтича от обективната невъзможност за установяване авторството на подпис чрез графологическо изследване на копие от документа, върху който подписът е положен. Като от една страна, единственото средство за това е посредством специални знания на вещо лице, а от друга страна - заключението на съдебно-графологичната експертиза, изследвала не оригинала, а негово копие, винаги ще е основано на вероятни предположения, но не и на категорична констатация за авторството на оспорения документ. Според възприетото от ВКС, съдебно-графологичната експертиза е единственото доказателствено средство, с което може да се докаже оспорването на автентичността на документа. При отсъствието на оригиналния документ обаче, оспорващият е в обективна невъзможност да докаже, че не е негов автор, тъй като копие като обект на изследване не позволява на графологичната експертиза да изключи евентуално извършена техническа подправка на подписа върху първообраза чрез откопиране на истинския му подпис през индиго, чрез прекопиране, както и чрез многобройни други съвременни методи. Наличието на обективни пречки за провеждане на

пълно и главно доказване на оспорената автентичност на представения в заверен препис документ също, според касационната инстанция обосновава извод относно доказателствената тежест, възложена с чл. 165, ал. 1 ГПК върху ползващата се от него страна при положение, че оригиналът му липсва по причини, които законът признава за извинителни.

Или, горните мотиви, отнесени към процесния случай, налагат следните изводи. По делото не е представен оригинал на оспорения документ, наличието на който е единствено възможният начин за установяване автентичността на документа, предвид неговото оспорване. Съответно, за да се понесат неблагоприятните последици от недоказване на неговата неистинност от оспорилата документа страна, на първо място следва да се установи, че ползващата се от документа страна се е лишила от оригинала и то не по нейна вина /по аргумент от чл. 165, ал. 1 ГПК/.

В конкретния случай, обаче, наличието на такива извинителни пречки не се доказва, въпреки указаната на ищеца с определение от 19.02.2024 година доказателствена тежест за това. За установяване обстоятелствата във връзка със загубване /кражба/ на оригинала на спорния документ, ищецът е представил единствено Удостоверение от СДВР /л. 138 от делото/, видно от който е заведена преписка по описа на 07 РУ на СДВР във връзка с твърдения за установена липса на документи. Производството, обаче, е образувано *по данни на управителя* на Д. Д ЕООД, който сам е заявил установена липса на документи, сред които и обратното писмо. Доказателства, удостоверяващи образуването на досъдебно производство във връзка с данни за извършено престъпление по НК във връзка с преписката, не са представени, нито са посочени или събрани други доказателства относно установяване настъпилата липса на оспореното писмено доказателство и обстоятелствата, при които е станало това. Не са поискани и свидетели за установяване на такива факти. При недоказаност на обстоятелствата, свързани с изчезването на документа /в чие държане е бил към твърдяната дата на установена липса, как, от кого и при какви обстоятелства е установена липсата, има ли вина страната за изчезване на документа и т.н./, не се поставя въпросът и за допустимост на свидетелските показания при условията на чл. 165, ал. 1 ГПК /в която хипотеза, когато при изгубване или унищожаване на документ не по вина на страната, която се ползва от неговата доказателствена сила, удостоверените от документа факти могат да бъдат доказвани със свидетели, вкл. в хипотезите на чл. 164, ал. 1, т. 5 ГПК/. Следователно, установяване симулативността на сделката посредством свидетелски показания, не е допустимо в случая и при условията на чл. 165, ал. 1 от ГПК /в този смисъл и ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 25 ОТ 13.01.2017 Г. ПО Т. Д. № 1050/2016 Г., Т. К., II Т. О. НА ВКС/, а доколкото не се касае до хипотеза на наличие на начало на писмено доказателство – не е налице и изключението по чл. 165, ал. 2 ГПК за допустимост на свидетелските показания.

При това положение, ищецът не проведе пълно и главно доказване относно пълната симулативност на сделката, за което в случая следваше да се установи наличието на подписано от насрещната страна обратно писмо или пълен обратен документ и изразена воля в този смисъл. Предвид направеното оспорване на представеното обратно писмо и

невъзможността за установяване неговата автентичност с допустимите доказателствени средства, неблагоприятните последици, съответно, ще следва да се понесат от ползващата се от документа страна, съобразно възприетото в цитираната практика по-горе и правилата за разпределяне на доказателствената тежест между страните, установени в чл. 154, ал. 1 ГПК и свързаните с тях последици, като се приеме за недоказано изразено от насрещната страна желание и съгласие за незачитане последиците за сключения договор за покупко-продажба.

Договорът за продажба е в изискуемата нотариална форма, съгласно чл. 18 от ЗЗД. Ищецът твърди нищожност на сделката при липса на съгласие по чл. 26, ал. 2 ЗЗД, поради абсолютна привидност на сделката. Нищожност на соченото основание е налице, когато волеизявлението е извършено във формата като за несимулативна сделка, както е в случая, но страните не само съзнават липсата на съгласие, но и не желаят настъпването на правните последици от сключения договор, тоест, е налице пълна липса на валидно съгласие за сключване на договора. Предвид горните изводи и правилата за разпределение на доказателствената тежест, ищецът не доказва симулативност на сделката и предпоставките за уважаване на исковата претенция - действителната воля на страните и по –конкретно - липсата на такава за настъпване на последиците от договора за разпоредителната сделка.

В допълнение следва да се посочи, че вещото лице по съдебно-почерковата експертиза, допусната и приета по делото, неоспорена от страните, е изготвило заключението въз основа на основа на ксерокопието на Обратно писмо от 26.02.2014 г., намиращо се на л. 93 в кориците на настоящото дело, тоест – въз основа на представения нотариално заверен препис от същото. Вещото лице, в съответствие с аргументите в цитираната по-горе задължителна съдебна практика, изрично потвърждава, че заключението по никакъв начин не може да се интерпретира като свидетелство за истинност на самия документ - обект изследване и за това, че подписът не е пренесен от друг документ, например, чрез механично прехвърляне на подписа върху представения пред нотариуса оригинал или по друг начин. Тоест, заключението е базирано единствено на хипотезата, че представеният препис съответства на оригинала на документа, но посоченото обстоятелство е спорно по делото, а показанията на нотариуса в тази връзка са недопустими, тъй като тези факти могат да се установят само чрез специалните знания на експерт-графолог. Следователно, въпреки, че вещото лице сочи, че констатираните съвпадения в обектите на изследване са характерни, устойчиви, образуват индивидуализираща съвкупност и са достатъчни за извод, че подписът-обект на експертизата /върху документа на л. 93 от делото - Обратно писмо от 26.02.2014 г. с нотариална заверка на препис, снет от оригинал рег. № 4020/09.10.2023 г. на Х.Л. – помощник-нотариус по заместване при нотариус Й.Л.; рег. No 263 от НК/ е копие на подпис, положен от В.Б.Т., посоченото обстоятелство не може да се приеме за доказано, тъй като почива единствено на предположение /при липса на изследван от вещото лице оригинал на документа/. В обобщение се налага извод, че заключението е изготвено върху предположение, че представеният пред нотариуса /лице без специални знания на графолог/ документ е копие от оригинал, но без възможност за изследване на документа като цяло, вкл. и дали същият е бил манипулиран и подписът пренесен. Тоест, графологичната експертиза е в невъзможност да изключи евентуално извършена техническа подправка на подписа върху първообраза чрез копиране на истинския му подпис през индиго, чрез прекопиране, както и чрез многобройни други съвременни способы. Тук от съществено значение е и обстоятелството, че преписът не е извършен от документ с нотариална заверка на подписите и съдържанието, което би изключило голяма част от хипотезите на възможно манипулиране на документ.

В заключение, липсата на доказано автентичен пълен обратен документ, от който да се установява симулативността на сделката, съобразно основанието, на което е заведен искът, сочи на извод за недоказана и нищожността на разпоредителната сделка на

твърдяното основание.

За пълнота на изложението и с оглед аргументите и възраженията на страните, следва да се посочи и следното.

Представената по делото съдебно-счетоводна експертиза, която не е оспорена от страните /вкл. от ищеца – относно поставените задачи – в становището по доказателствата от 09.02.2024 година, нито пък от процесуалния представител на ищеца, присъствал лично на последното по делото открито съдебно заседание от 18.03.2024 година/ и е изцяло в обхвата на специални знания на вещото лице, е изготвена въз основа на доказателствата по делото, извършена проверка в счетоводството на ответника /поради невъзможност за осъществяване контакт със счетоводството на ищеца/ и проверка по партидата на двете страни в НАП, поради което съдът я кредитира. От заключението на вещото лице се установява, че ответникът е отразил в счетоводството си погасяване на задължение към ищеца в размер на 1 014 646.31 лева по споразумение за прихващане и заместване в дълг от 28.02.2014 г., както и е осчетоводило плащания към ищеца в общ размер от 59 947 лева общо, на 26.05.2014 година - по фактури № 1 от 27.02.2014 година и № 2 от 27.02.2014 година. Видно от посочените две фактури, същите са с доставчик Д.-Д ЕООД и получател М.Е. Д. ЕООД, първата от които с данъчна основа от 872 966,56 лева и начислен данък 174 593,31 лева, или на обща стойност от 1 047 559.87 лева и с основание „продажба на 2бр. СОС и УПИ, с адрес ул. ***** София и Околовръстен път, София, съгласно нотариален акт № 97 от 26.02.2014 г.“ и Фактура № 0000000002 от 27.02.2014 г. - с данъчна основа 53 655,00 лева и основание „продажба на НУПИ, с адрес гр. София, Околовръстен път, съгласно нотариален акт № 97от 26.02.2014г.“. Според вещото лице, от представените от НАП данни и документи се установява, че процесните фактури са отразени в Дневник за продажби от СД по ЗДДС за м.02.2014г. на ищеца. Вещото лице, поради невъзможност за проверка в счетоводството на ищеца, не е могло да установи категорично, че фактурите са намерили отражения в счетоводството на ищеца, но е посочило, че включването им в дневника за продажби е индикация за това. Вещото лице е установило включване на фактурите и в дневниците за покупки на ответника за м. 02.2014 година.

Действително, както сочи ищецът, в задължителната практика на ВКС, обективирана в следните решения, постановени по реда на чл. 290 от ГПК: решение № 169/31.01.2013 г. по т. д. № 664/2011 г. на II т.о., решение № 187/24.01.2013 г. по т. д. № 436/2012 г. на II т.о. и решение № 218/05.07.2011 г. по гр. д. № 775/2010 г. на ВКС, III г. о. се застъпва становището, че счетоводните книги не се ползват с материална доказателствена сила на официални свидетелстващи документи, относно съдържанието им и последното следва да се преценява, с оглед всички обстоятелства по делото - чл. 182 от ГПК. Редовно водените счетоводни книги на търговеца могат да служат като доказателство, но те не се ползват със задължителна доказателствена сила. При липсата на други доказателства за реалното предаване на процесната сума, извършените от ищцовото дружество счетоводни записвания относно факти, от които дружеството черпи благоприятни последици, не могат да служат като единствено доказателство за съществуването на облигационно правоотношение по договор за заем между страните. В случая, обаче, по делото са налични и писмени доказателства – неоспореното Споразумение за заместване в дълг, което съответства на изводите на вещото лице за включване на описаните от вещото лице фактури в дневниците за продажби на ищеца, като съответствието е, както по отношение на дължимите суми, така и основанието от което произтичат задълженията за заплащането им. Анализът на тези доказателства в тяхната съвкупност налага извод за това, че ищецът е обективирал извънсъдебно признание за съществуване на действително задължение по споразумението и договора за покупко- продажба, за суми, съответстващи в общ размер на продажната цена по оспорената сделка /чрез включването на фактурите в дневника за продажбе в съответния данъчен период/, който е неизгоден за страната факт и поради това, тези доказателства имат противопоставима доказателствена стойност и в този смисъл следва да бъдат взети предвид.

На следващо място, индиция за действителността на сделката и желанието на страните за зачитане на нейните правни последици, са и представените от ответника доказателства за заплащане на публични задължения, свързани с правото на собственост върху недвижимите имоти, предмет на договора, които доказателства не са оспорени от ищеца и с които действия ответникът явно се е манифестирал като собственик на придобитите имоти, считано след сключване на разпоредителната сделка. Няма доказателства по делото, в продължение на близо 10 години, ищецът да се е противопоставил на посочените действия и поведение на ответника.

На последно място, следва да се посочи и че възраженията на ответника за погасяване на исковата претенция по давност са неоснователни, предвид характера на предявения иск. Разрешение на този въпрос е даден в практика на ВКС, постановена по реда на чл. 290 ГПК /РЕШЕНИЕ № 79 от 26.06.2012 г. по гр.д. № 791 описа за 2011 год./ и съответно – задължителна за настоящия съдебен състав. Според посоченото решение, симулативното действие е поначало нищожно и то не произвежда никакви правни действия, така че всеки заинтересован може да се позове на действителното положение на нещата, без ограничение със срок, защото възможността да се разкрие симулацията не е някакво особено право, което се погасява по давност, а пряка последица от действителното състояние на нещата.

По разноските.

С оглед изхода на производството, разноски са дължими само на ответника и съобразно представен списък по чл. 80 ГПК и доказателства за плащане, същите възлизат на 19160 лева – за държавна такса, вещо лице и адвокат, като адвокатското възнаграждение е в размер на 18 000 лева с ДДС.

Ищецът е възразил за неговата прекомерност. Възражението е основателно. Съдът отчита наличието на правна и фактическа сложност по делото, събраните по делото доказателства и проведени съдебни заседания, както и предвидения в НМРАВ минимален размер на възнаграждението, като намира за справедлив и съответстващ в случая размер на възнаграждение от 15 000 лева с ДДС. Следователно, разноските, които се следват на ответника са в общ размер от 16 160 лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от ищеца „Д.-Д“ ЕООД с ЕИК ***** срещу "М.Е. Д." ЕООД с ЕИК ***** иск по чл. 124 ГПК, вр. чл. 26, ал. 2, пр. 5, вр. чл. 17, ал. 1 ЗЗД за установяване нищожността на договор за покупко- продажба, обективиран в нотариален акт № 97, т. 1, рег. № 767, н.д. № 89 от 26.02.2014 г. на нотариус Й.Л., вписан в регистъра на Нотариалната камара под № 263 и с район на действие - Софийски районен съд, като абсолютно привиден.

ОСЪЖДА „„Д.-Д“ ЕООД с ЕИК ***** да заплати на "М.Е. Д." ЕООД с ЕИК ***** , на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 16 160 лева- разноски в настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____